

Vztahy jedince k ostatním lidem, jeho cíle, zájmy a identita tvoří užitečný definiční rámec, prostřednictvím kterého lze snadněji porozumět charakteru každé společnosti. Tyto jevy, stejně jako všechny produkty společenského uspořádání nejsou morfostatickými prvky a i v průběhu dějin západní Evropy1 došly

mohutných změn. Přestože zájmy, cíle a identity byly po tisíce let plně totožné a podřízené celku (skupině, rodu, třídě, společenství atd.), během několika staletí se z nich stala otázka individuální volby každého člověka. Tento proces se souhrnně nazývá individualizací, což je sociologický koncept popisující strukturální proměny sociálních institucí a jedincova vztahu ke společnosti [Beck 2001:202]. Individualismus ve společenských dějinách Evropy (a následně i severní Ameriky) zastává pouze relativně krátké období a nelze ho proto vnímat jako nezbytnou součást každého společenského uspořádání, nýbrž jako důsledek specifického historického procesu. K dějinnému přechodu od kolektivních celků k plně individualizovaným jedincům však nedošlo samovolně – v důsledku jakéhosi lineárního evolučního vývoje, leč následkem nepředvídatelných historických událostí vedoucích k radikálním změnám uspořádání západoevropských společností. Pro proces individualizace je proto především příznačné, že probíhá ve skocích a jeho současnou podobu ztělesňovanou narcismem tak umožnilo několik historicko-společenských zlomů, které ze zcela marginálního společenského jevu daly vzniknout dominantnímu prvku charakterizujícímu uspořádání soudobé západní společnosti.